

Március 15.

Ma zászlódiszben, ékesen jövünk fel
Szent oltárodhoz, megcsonkult hazánk,
És leborulunk lelkesülő szíved:
Mult időknek fénye hull reánk!
Ma távol van a mindennapi élet
És sok kicsinyes baj most nincs velünk,
A lelkünk ma a mult időkhöz tér meg,
Ma egybegyűlve itt emlékezünk.

Elmult időkbe, bús időkbe látunk,
Hol mindenütt van egy-egy virradat;
Nem hagyta jóvá Isten a halálunk,
Virradt mindig egy márciusi nap!
És megbékült, boldog magyar szívekkel
Ma megáldjuk e márciusokat,
Mert március mindig itélni jött el,
Kivívni bukott igazságokat! —

Egy márciust ma ünneppel köszöntünk
Szent oltárodnál, megcsonkult hazánk —
Apák hős lelke él ma itt közöttünk,
Ma mult időknek fénye hull reánk!
És lelkünk mélyén szent látomás ébred,
Látó szemünk a jövőbe tekint:
Uram, ha kell, megint hős lesz a néped,
Hogy lámasszon egy márciust megint!

Szigethy Ferenc.

M e s e d é l u t á n

A mi drága Felvidékünk!

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Boldogország. Olyan szép volt a földje, hogy telítzdelte a jó Isten a buzatermő síkságot kék buzavirággal, meghintette a vizek partjait nefelejtssel, ráillatozott akácvirágzást a kis falukra, aztán rengeteg halat kergetett játékra a folyók vizében és ott fenn, a hegyek között, ott volt ám csak igazán gyönyörű ez a Boldogország. Hegy-völgy, hegy-völgy mindenütt, ameddig a szem ellát. A hegyeken végtelen erdőség, olyan sűrű és olyan suttogó, hogy a benne lakó őzikék is lábujjhegyen jártak. Az erdőkben ezüst patakocskák kószáltak szerte. csobogtak, mesélgettek a fáknak. A

fák pedig belehajigálták leveleiket, virágaikat és ezekkel üzentek a messzibb tanyázó vidékeknek arról, hogy simogat ám itt a szellő, melegen süt a ragyogó nap és van bőven legelője az őzikeknek. A patak meg vitte az üzeneteket és szépen sorjában kiosztotta az utbaesett más erdőknek, más vidékeknek.

Aztán, ha megjött a tél, hát az se tett nagy kárt. Lepergette minden erdő a lombját, sűrű, vastag avart ágyazott magának és elaludt szépen. Lehullott a hó az alvó erdőkre, ezzel takargatja be a mindennek gondját viselő jó Isten a fákat. Szép, friss hótakaróval. Még meg is simogatja külön mindegyiket, mintha kisgyermeke volna valamennyi. Hogy egyik se fázzon, ha rávisit az alvó erdőre a szél. Hanem aztán, ha elmúlt a zuzmarás tél s kisüt újra a meleg nap... ohó, nagyot nyújtózkodik az erdő, lehányja magáról a hótakarót és kiterigeti újra leveleit.

De volt ennek a gyönyörű Boldogországnak kincse is rengeteg. Aranya, ezüstje, ami mérhetetlenül gazdaggá tette, ami ott kuksolt Isten ajándékaként ezeknek a nagy hegyeknek gyomrában. A nép pedig azt csinálta, ha gazdagságot akart, hogy elővette a hegyes ásóját, meg a kopantó csákányt. Ásott valamennyit, koppantott a csákánnyal is hozzá. Egyszer csak megnyílt a hegy és kétmarokkal szedhetett az arany és ezüst kincsekből.

Vasat, rezet is talált. Ebből meg szerszámot kovácsolt, csillogó fényes edényeket, kést, villát, kisbaltát, ollót, rézlámpát, ajtókilincset. Mindent.

Aztán történt, hogy a rossz szomszédok átlestek a hegyek mögül, meglátták ennek a Boldogországnak a boldogságát. Csunyán megirigyelték. Titokban átlopakodtak az erdőkön, hogy ők is megszédhessék a kétmarkukat arannyal, ezüsttel, vassal, rézzel. De az erdők meglátták ám gonoszságukat, üzenetét hajigáltak a kispatakokba, azok meg elnyargaltak ezekkel a titkos üzenetekkel a Boldogország népéhez, szétoztották közöttük. A nép pedig puskát, kardot fogott és elkergette a tolvajokat.

Bizony, sokszor kellett ezt tennie Boldogország népének. Sokszor kellett megvédenie a hegyeket, a hegyek kincsét, az erdőket, patakokat, őzikeket a gonosz szomszédoktól. Sokszor nyargalt a hegyek közé fehér paripán a fejedelem, vagy egyik-másik vezére és vitte harcra a hegyek népét a gonoszok ellen. Nagy csaták voltak ezek. Hej, de sok vér hullott, de sok derék magyar esett el a harcokban. Mert hát ez a Boldogország a mi gyönyörű, szép hazánk, Magyarország volt!

És egyszer, gyerekek, az történt, hogy olyan lopakodva, olyan alantans csöndességgel kusztak át a mi gyönyörű erdőségeink között a tolvajok, hogy nem vigyázta

meg őket a hegy, nem üzent veszedelmet a fa, nem rohant üzenettel a patak a nép közé. És ezek a tolvajok — ellopták a Felvidéket. Ellopták gyönyörű hegyeit, suttogó erdőit, a kőszáló őzikéket, a fölturt aranykincset! Mindent! Ellopták. És megkötözték a nép kezét, lábát.

Igy volt ez sok-sok évig.

Hanem most... hallottátok-e, hogy zsi bongott az utca, hogy kiáltoztak a nének és bácsik: Vissza a Felvidéket! Mindent vissza! A Felvidék népe pedig várt, megkötözött kezén-lábán sulyos bilincsekkel. Várt és tudta, hogy jövünk már, hogy ütött a felszabadulás boldog órája.

És megint a miénk lett a hegy-völgy, az erdő, a patak, az ijedten elszaladt őzikék serege és a felturt arany-ezüst. És újra Boldogország lett a mi szép hazánk!

A tavaszhoz!

Tavaszi! Te drága, régi jó barátom,
Lelkek kovásza: láng, fény és erő;
Jöjj, kacagjunk egy nagyot a Télen,
Áldott tarsolyod kincsét lárđ elő.
Vágjunk neki a barna éjtszakának,
Gyulladjon ki újra a régi láng,
S szórjuk széjjel a kéklő ibolyákat,
Jácintot, nárciszt, tarka tulipánt.

A tulipán... Tudod, az én virágom.
Ha nem tudnád, Tavasz: magyar vagyok!
Legmegcsufoltabb a kerek világon,
Akít mindenki, — te is — elhagyott.
Értsd meg, Tavasz, telek zugása rajtunk,
Seper, sodor a kőszia fergeteg,
S mint tépett fa, már-már földre hajlunk,
Ez a bús, nagy tél lassan eltemet...

Tűz tulipánt ről, pörge kalapunkra,
Csókolj a földbe hangos életet!
Pacsirtaszóval nőtázzon a munka,
Hajnatra ébredt magyar mezők jelett.
Naped lángjától szökjön pirba arcunk
S feszüljön daccal tettre mind a kar.
Tavasz testvér, harcoljuk végig a harcunk
A Földért, »mely ápol s ellakar...«

Varga Lajos.